12 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Παντελεήμων Αγιαννανίτης (1936 – 12 Ιανουαρίου 1992)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Παντελεήμων Αγιαννανίτης

Image not found or type unknown

Ο αξιομνημόνευτος Γέροντας Παντελεήμων γεννήθηκε την ήμερα της εορτής της Υπαπαντής στην πόλη των Πατρών το έτος 1936. Μόλις 15 ετών ήλθε στο Άγιον Όρος, για να μάθει την τέχνη της αγιογραφίας, στην Καλύβη του Αγίου Γεωργίου των Καρτσωναίων στη σκή-τη της Αγίας Θεοπρομήτορος Άννης. Μετά τριετία δοκιμής εκάρη μονα-χός από τον Γέροντα Γαβριήλ (+1956), που μόναζε με τους αδελφούς του Χρυσόστομο (+1941) και Σεραφείμ (+1966).

Το 1960 χειροτονήθηκε διάκονος και το 1965 πρεσβύτερος από τον μητροπολίτη Μιλητουπόλεως Ναθαναήλ (+1978). Διεκρίθη ως άριστος ιεροψάλτης. Έψελνε πάντοτε ευλαβικά και κατανυκτικά. Πολλούς βοή-θησε να μάθουν τη βυζαντινή μουσική. Επίσης ήταν καλός αγιογράφος και καλλιγράφος. Γηροκόμησε τέσσερις Γέροντες της Καλύβης του κι έλαβε πλούσιες ευχές και ευλογίες. Έτσι απόκτησε εμπειρία και γνώ-ση από την πολύχρονη υπακοή του και μπορούσε κατόπιν να συνδράμει στις ανάγκες των προβληματισμένων και ταλαιπωρημένων από λογι-σμούς αδελφών. Ως πνευματικός πατέρας βοήθησε πολλούς πολύ. Η επικοινωνία μαζί του έδινε χαρά και ειρήνη. Τον θυμόμαστε πάντοτε σοβαρό μ’ ένα γλυκύ πρόσωπο, καθάριο βλέμμα, όλο ευγένεια και σε-βασμό, λιγομίλητο και γλυκομίλητο, ν’ αγρυπνεί, να ψάλλει πρόθυμα και πρόσχαρα.

Τους συνομιλητές του δεν τους πίεζε να καταλάβουν κάτι. Προσευχόταν μυστικά, θερμά και ταπεινά να φωτισθούν και να κατανοήσουν την αιτία του προβλήματός

τους. Απόφευγε συστηματικά την αυτοπροβολή. Στην εξομολόγηση έκλαιε με τον μετανοούντα. Συχνά έστελνε όσους του ζητούσαν να εξομολογηθούν σε άλλους πιο έμπειρους Πνευματικούς. Όσοι τον αδικούσαν τους συγχωρούσε. Όσοι τον συκοφαντούσαν δεν θύμωνε μαζί τους. Τις πικρίες του τις υπόμενε με προσευχή, ελπίδα και εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ο παπα-Χρυσόστομος, της συνοδείας των Καρτσωναίων, λέγει, περί αυτού: «Ήτο ένας ήρεμος άνθρωπος. Στα 27 του χρόνια που ήμασταν μαζί. δεν τον είδα ποτέ να έχει θυμώσει. Στενοχωρημένο τον είχα ιδεί, αλλά θυμωμένο ποτέ. Ποτέ δεν κατέκρινε, δεν κακολόγησε, δεν ωμίλησε με κακία και σκαιότητα, με διάθεση εκδικήσεως προς κάποιον άλλον. Αυτή την γαλήνη και την ψυχική αταραξία την είχε βαθειά μέσα του σαν καρπό της μοναχικής του ασκήσεως και αρετής ... Την αρετή που ήθελε να σου επιστήση την προσοχή για ν' αγωνισθής να την αποκτήσης δεν την εδίδασκε αδιάφορα, αλλά με πόνο και αγάπη, ακόμη και με δάκρυα. Τα λόγια του δεν ήταν λόγια του γραφείου κάποιου δασκάλου που κατέληγαν σε φαιδρά ανέκδοτα, αλλά πατερικά λόγια, γεμάτα ζωντάνια, ευλάβεια, θεϊκή δύναμη και πατερική σοφία».

Έργο ζωής υπήρξε η ανοικοδόμηση του ναού του Αγίου Γεωργίου και της Καλύβης σ' ένα τόπο δύσκολο, αλλά με πανοραμική θέα, ένα μπαλκόνι τ' ουρανού. Μόλις τελείωσε το πολύμοχθο και πολυδάπανο έργο του ο φιλάγιος Γέροντας, τέλειωσε και τον βίο του. Ανεπαύθη ο πράος και γλυκύς αυτός Γέροντας στις 12.1.1992. Ο ιατρός ιερομόναχος Δημήτριος Γρηγοριάτης έλεγε: «Με τόση αταραξία και βαθειά ειρήνη δέχθηκε το κάλεσμα του Θεού για την ανάβασή του από τα επίκηρα του βίου προς τα άφθαρτα και αιώνια αγαθά, ώστε ενόμιζε κανείς ότι άλλος θα είναι ο ασθενής και ο υποψήφιος για τις αιώνιες μονές και όχι αυτός». Την επομένη έγινε η εξόδιος ακολουθία του στο Κυριακό της σκήτης που επί 40 χρόνια έψαλλε, με την παρουσία τεσσάρων επισκόπων, πέντε Αγιορειτών ηγουμένων και όλης της Αγιαννανίτικης Αδελφότητος. Τώρα θα ψάλλει ευφραινόμενος στον ουρανό, ευχόμενος για την εκλεκτή συνοδεία του. Κατά την Ιερά Αποκάλυψη: «Μακάριοι οι αποθνήσκοντες εν Κυρίω, ίνα αναπαύσωνται εκ των κόπων αυτών». Όντως μακάριοι, όντως αναπαυμένοι και όντως ευλογημένοι.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Χερουβείμ Αγιαννανίτου ιερομ., Σύγχρονες μορφές του Άθω, Ιερομόναχος Παντελεήμων Κάρτσωνας (1936-1992), Παράδοση 2/1992, σσ. 239-242. Δαμασκηνού Γρηγοριάτου μοναχού, Ιερομόναχος Παντελεήμων Αγιαννανίτης, πρωτοψάλτης του Αγίου Όρους, Καλύβη Αγίου Γεωργίου (1935-1992), Ορθόδοξη Μαρτυρία 84/2008, σσ. 42- 47, 85/2008, σσ. 40-45.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Γ΄, εκδ. Μυγδονία σ. 1325-1327*